

AJUDANT A VIURE

La necessària complementarietat

Cada vegada som més conscients que la nostra societat es mou amb una forta interdependència, i la unificació creixent del món («signe dels temps») ens demostra que no tenim més opció que augmentar la nostra comunicació, trobar-nos persones i grups i dialogar amb franquesa, intercanviant projectes i experiències. Ningú no es basta a si mateix.

En la Carta Pastoral «Entre tots i per al bé de tothom» us demanava ser corresponsables i complementaris tractant de superar individualismes, clericalismes i lideratges absorbents i procurant concretar i distribuir les tasques. Tots (laics, mossens, diaques, membres de la vida consagrada), tots haurem d'anar trobant el nostre lloc en la comunitat eclesial i no ocupar el d'un altre.

Com us deia, «no es tracta tampoc de traspasar al laic responsabilitats que són pròpies del ministeri ordenat. La corresponsabilitat exigeix que tots assumim la nostra pròpia responsabilitat. Res d'inhibició, però respectant el

carisma dels altres, confiant en ells, no acaparar-ho tot sinó tenir un gran sentit de la mútua complementarietat».

Però si volem construir plegats, hem de realitzar la nostra missió superant personalismes i augmentant la convergència solidària i la complementarietat en els ambients en què hem de conuiu i, fins i tot, fent de pont entre persones i grups encara que ens trepitgen.

Això ens demana, per exemple, posar sempre els interessos del conjunt davant els interessos particulars. Ens demana una espiritualitat centrada en el diàleg, l'escolta i l'acollida, subordinant-ho tot i tots a la realització del bé comú.

Haurem d'intentar aprendre a respectar el pluralisme, la participació, la capacitat de convivència, posant en comú la fe, l'esperança, el treball, l'oració, l'alegria de creure i compartir, de ser i sentir-se part de la comunitat i no una cèl·lula aïllada. La nostra justa llibertat no ens ha de portar mai a esqueixar el conjunt del cos.

El camí de reflexió que hem anat fent en el primer trimestre del curs ens ha ajudat a analitzar la realitat (cal conèixer i tenir en compte la nostra situació eclesial amb mirada de fe, d'esperança i amor) i hem començat a fer un cert «diagnòstic» (contrastant el que hauríem de ser amb el que som realment).

Us animo a continuar practicant la «pedagogia de la participació» en els diferents grups i consells parroquials i arxiprestals, amb les informacions i les consultes que calgui fer a la gent. Treballem perquè tots siguem membres cada vegada més adults, implicant-nos tots en el present i futur de la nostra Església diocesana.

Agraeixo molt als responsables i equips de les parròquies, delegacions i secretariats el servei eclesial que estan fent a les nostres comunitats, que és també servei a la societat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Sobre las mezquitas

Stefano Allievi, un sociòleg italià de la Universidad de Padua, publicó hace unas semanas, un informe sobre las mezquitas en Europa: cuestiones y tendencias políticas». El informe fue publicado bajo los auspicios de la Network European Foundations.

En una secció del informe de Allievi, se examinaba la expansión de las mezquitas en Europa. También comparaba el número total de habitantes musulmanes con el número de mezquitas. Calculaba que en la zona de Europa Occidental había 18,06 millones de musulmanes y 10.869 mezquitas, más o menos equivalente a una mezquita por cada 1.660 musulmanes. Es decir, observaba, una relación más o menos comparable a la situación de muchos países musulmanes o, en Europa, a los lugares de culto de la religión cristiana dominante en cada país. «La cifra puede sorprender, dada la extendida presunción de que los lugares de culto musulmanes son pocos en número», comentaba Allievi.

Aunque esta impresión popular puede ser verdadera en algunos países con un fenómeno de inmigración reciente, no es verdadera en término de promedio para Europa, añadía.

Luego, continuaba el informe, si comparamos estas cifras con las personas de origen musulmán que practican actualmente su religión, que es cerca de un tercio, según un reciente estudio, el número de musulmanes por mezquita es por supuesto significativamente menor. «Por ello, no hay un problema de falta de lugares de culto», concluía. Explicaba también que este asunto no se limita al establecimiento de lugares de culto, sino que también tiene que ver con la cuestión de su visibilidad en las ciudades europeas, lo que tiene un valor simbólico evidente.

Luego está la cuestión de la difusión del *adhan*, la llamada a la oración desde las mezquitas a las zonas que las rodean, así como el tema de los cementerios musulmanes y el derecho

a obtener zonas exclusivas dentro de los cementerios existentes.

El informe comentaba que es un error interpretar estos conflictos como si sólo fuera algo que viene de la actuación de «políticos traficantes de miedo». Lo que está en juego, continuaba Allievi, son cuestiones de profunda importancia social y cultural.

Con el tiempo, el número de salas de oración se multiplicó y se dieron concentraciones crecientes de musulmanes en las comunidades locales. Como consecuencia, en las grandes ciudades, especialmente en las capitales, se construyeron grandes centros islámicos. Esto normalmente se hacía con la financiación de fuentes extranjeras, indicaba el informe, que solían ser de la Liga Musulmana Mundial, una organización bajo el control de Arabia Saudita.

Fuera de las capitales, las mezquitas construidas tendían a situarse en los suburbios industriales, donde era más fácil encontrar edificios del tamaño suficiente para adaptarse a estos propósitos, o en barrios étnicos, en las cercanías de una gran ciudad.

Más adelante, el informe observaba que el minarete «parece haberse convertido en un símbolo por excelencia del conflicto que rodea el Islam, o más bien de su visibilidad ante el ojo público».

Allievi comentaba que históricamente las torres siempre han sido un signo de poder y dominación. Por ejemplo, en las ciudades medievales italianas la victoria de una familia o de una ciudad sobre otras, tenía como resultado la destrucción de las torres del partido derrotado.

Concluía diciendo que las mezquitas en sí mismas no son el problema, sino que los problemas están relacionados con la creciente pluralidad cultural y religiosa que en estos momentos está produciendo en los estados europeos no sólo un cambio cuantitativo sino también cualitativo. La forma en que Europa afronte esta situación seguirá siendo un tema de gran interés en los próximos años.

P. John Flynn, L. C.,
traducción de Justo Amado. Zenit

Nomenaments

► L'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat ha anomenat vicari judicial del bisbat de Lleida, Mn. Antoni Agelet Delpueyo, jutge del Tribunal Metropolità de Tarragona.

EL BAPTISME DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42, 1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui viuen a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10, 34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar unguent-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 3,15-16.21-22)

En aquell temps, la gent que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.»

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom i una veu digué des del cel: «Tú eres el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.»

També es poden llegir les lectures: Is 40,1-5.9-11, Salm 103, Tt 2,11-14;3,4-7, Lc 3,15-16.21-22.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La canya cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del aguacero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envié su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret,

ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 3,15-16.21-22)

En aquel tiempo, el pueblo estaba en expectación, y todos se preguntaban si no sería Juan el Mesías; él tomó la palabra y dijo a todos: «Yo os bautizo con agua; pero viene el que puede más que yo, y no merezco desatarle la correa de sus sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego.»

En un bautismo general, Jesús también se bautizó. Y, mientras oraba, se abrió el cielo, bajó el Espíritu Santo sobre él en forma de paloma, y vino una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo, el amado, el predilecto.»

También se pueden leer las lecturas: Is 40,1-5.9-11, Salmo 103, Tt 2,11-14;3,4-7, Lc 3,15-16.21-22.

El baptisme de Crist, escultura de Gregorio Fernández (s. XVI-XVII), Museu Nacional d'Escultura, Valladolid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns:** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20 ■ **dimarts:** 1Sa 1,9-20 / 1Sa 2,1.4-5.6-7.8 / Mc 1,21b-28 ■ **dimecres:** 1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1,29-39 ■ **dijous:** 1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45 ■ **divendres:** 1Sa 8, 4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2, 1-12 ■ **dissabte:** 1Sa 9,1-4.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17 ■ **diumenge** vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Is 62,1-5 / Sl 95 / 1Co 12,4-11 / Jn 2,1-11.

Aquest diumenge celebrem el Baptisme del Senyor; la seva manifestació oficial, el fonament del seu ministeri públic. Les lectures litúrgiques d'avui, cada una a la seva manera, descriuen una manifestació divina. En el text del profeta Isaïes, el primer cant del servent del Senyor, es tracta de la revelació del Déu salvador i alliberador. En el seu discurs a casa de Corneli, Pere parla de com Déu s'ha revelat en Jesús de Nazaret. En l'evangeli de Lluç assistim a la solemne aparició del Crist, Fill de Déu, a la riba del Jordà.

Pel que fa a l'aparició del Crist, l'evangelista ens la presenta en tres escenes. La primera, dominada per

la veu del Baptista, descriu el baptisme del Crist posant en relleu l'acció vivificadora de l'Esperit i l'acció purificadora del foc. Es fonen així dos aspectes essencials del sagrament cristià simbolitzats també per l'aigua. L'aigua i el foc del baptisme són dos símbols antitètics: d'una banda, purifiquen del mal i, de l'altra, generen vida. Per això, el baptisme no solament purifica del pecat sinó que dóna la vida divina.

En la segona escena, molt breu, Joan bateja Jesús, mentre aquest es posa a pregar. Recordem que la pregària de Jesús, sobretot en els moments decisius de la seva missió, és un dels temes preferits de Lluç.

La tercera i última escena vol expressar l'experiència interior de Jesús en forma de visió interpretativa. Amb altres paraules, la visió és una interpretació profunda del baptisme que Jesús acaba de rebre. Tres són els elements a destacar: els cels oberts, la veu divina i la presència de l'Esperit Sant. Mentre Jesús parla amb Déu, Déu li dóna el seu Esperit. Jesús, el Fill estimat de Déu, ja està a punt per iniciar la seva missió en favor de la humanitat.

Que tots els qui hem estat batejats en el Crist sapiguem respondre a aquest do vivint com a fills i filles estimats de Déu.

Dra. Núria Calduch-Benages

COMENTARI

Ets el meu fill, el meu estimat

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Francesc d'Assís i el gran amor a la pau

Francesc també encarna la fe en l'Evangeli de Jesucrist en aquests altres quatre punts:

1. Francesc no només *predica* la misericòrdia sinó que la *posa en obra*. La misericòrdia de Déu en la qual resten implicats els *framenors* no és tant una doctrina com un moviment viscut.
2. L'ecumenisme i el diàleg religiós *avant la lettre*, simbolitzat en la visita de Francesc al Soldà, que té com arrels típicament franciscanes la humilitat —senzillesa— i el gran amor a la pau, es tradueix en la vocació de pacificar guerres i violències.
3. Francesc no parla ni actua en solitari. Amb ell intenten portar la mateixa vida evangèlica una sèrie de companys —germans— dotats d'una forta presència social.
4. El franciscanisme, per obra de les arts (Giotto, Bonaventura, Dante, Jacopone de Todi), per obra de la presència

benèfica dels framenors i per les formes de vida de les persones *ferides* per l'esperit franciscà, s'encarna i s'incultura, és a dir, impregna les ciutats i els pobles del seu temps amb les actituds de misericòrdia, perdó, pobresa i fraternitat.

5. En èpoques més recents es donaran *revivals* del franciscanisme, com un moviment vital i alliberador, un arrament social de l'esperit de Francesc en la societat. Recordeu Maximilian M. Kolbe. El moviment de l'Evangeli de Jesús, que comença a l'interior del cor de Francesc, acaba en la inculturació en la societat. I ho fa amb perfecta comunió amb el Papa i els bisbes en una posició de senzilla humilitat: no pas d'alternativa que tendeix a eliminar el teixit eclesial, sinó que apareix com el gran incentivador de tot el camí de l'única Església vers el Regne de Déu.

Josep M. Rovira Bellosó

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

El poder de una palabra

- Una palabra puede levantar al caído o abatir al inseguro.
- Una palabra puede darnos ánimo o llevarnos al desaliento.
- Una palabra puede herir y otra ser bálsamo para la herida abierta.

- Una palabra es capaz de abocarnos al mal y otra de lanzarnos al bien.
- Una palabra puede inducirnos al pesimismo y otra al optimismo.
- Una palabra puede desanimarnos y otra levantarnos el ánimo para la generosidad, lo bello y lo trascendente: Dios.

- Hay palabras que roban la paz. Otras la dan e influyen para la felicidad.
- Hay palabras ásperas, gélidas, dañinas... Otras que salen del alma tonificando, dando vida, calor para todo un invierno.

- ¡Atención a las palabras que pronunciamos! Pueden molestar, herir, humillar, enemistar e incluso hundir; además suelen ser causa de males psíquicos, físicos y morales.

Las palabras positivas salidas del alma ayudan, curan, dan coraje, vida, nos alientan para seguir a Jesús y hacer el bien a quien se nos acerca.

Juan Luis Vives (1492-1540) afirmaba: «No hay espejo que refleje mejor la imagen de la persona que sus palabras.»

- O como nos dice la Escritura (*Sir 6,5*): «La palabra dulce —animosa, buena— multiplica los amigos y amansa a los enemigos.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

10. ✚ Diumenge del Baptisme del Senyor. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. Dilluns. Sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev. dominicans.

12. Dimarts. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí; beat Pere-Francesc Jamet, prev.

13. Dimecres. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant

Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. Dijous. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. Divendres. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; beat Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

16. Dissabte. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

ENTREVISTA

▶ SALVADOR PIÉ-NINOT

Una referència en la formació

L'Escola de Mestres Blanquerna va rebre, el propassat 9 de novembre, el premi *Catalunya Educació 2009*, que atorga el Departament d'Educació de la Generalitat, per haver esdevingut «una referència en la formació del professorat». Blanquerna, amb la seva Escola de Mestres que ha estat guardonada, va ser fundada l'any 1948 pel Bisbat de Barcelona i diverses congregacions religioses. En ella es van unir les Escoles de Mestres de La Salle (Cambrils) i Sant Joan Bosco (Sentmenat), creant un nou estil d'educació personalitzat i d'excel·lència inspirat en l'obra *Blanquerna* de Ramon Llull. El Dr. Salvador Pié-Ninot és catedràtic de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i president de Blanquerna.

Per què es premia la trajectòria de Blanquerna?

En la concessió del premi se subratlla el seu «valor i prestigi en la formació de mestres, pel seu model propi i al servei de la renovació pedagògica». Aquest és el nostre compromís a través de l'oferta acadèmica actual dins la Universitat Ramon Llull en l'àmbit de l'educació (Magisteri, Psicologia, Logopèdia, Educació Física i Esport), la salut (Infermeria, Fisioteràpia, Nutrició) i la comunicació (Periodisme, Cinema-TV, Relacions Públiques).

Cap on orienta Blanquerna els seus universitaris?

Aquest premi empeny Blanquerna com a institució eclesial a continuar essent una referència en la formació de professionals en l'educació, en la salut i en la comunicació, que sigui clarament ètica, tant necessària i urgent en el context actual, des d'una perspectiva de l'humanisme cristià del Mestre Ramon Llull.

Quina opinió teniu de l'hipotètic canvi de nom de les vacances de Nadal i de Setmana Santa?

Més que canviar la denominació cal aprofundir en el sentit d'aquestes festes, també vàlid per als no cristians, ja que han conformat la nostra terra i la seva cultura amb uns valors universals sorgits precisament del Nadal i de la Setmana Santa com són el sentit de la fraternitat i el servei als més necessitats.

Òscar Bardají i Martín

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Los más noctámbulos

¿A qué se debe el extraordinario deleite de nuestros adolescentes por salir de noche hasta las tantas? Nadie lo

sabe a ciencia cierta, es un hecho sociológico aún digno de estudio. Hace unas tres décadas se instauró esta moda de *quemar* la noche y volver de madrugada, o no volver hasta el día siguiente, y así estamos. ¡En vela! ¿A cuántos padres amargan la vida las salidas nocturnas de sus hijos? ¿Y cuántos hijos se enfrentan con sus padres por los horarios de salidas?

Al hijo adolescente que reiteradamente va dando tumbos durante la noche de bar en bar y de discoteca en discoteca, hay que advertirle que está jugando con fuego. El circuito de ocio de la vida nocturna es incompatible con el ritmo de la vida diurna.

Los padres han de estar vigilantes de que, cuando haya consumo de alcohol u otras drogas, estos actos sean de corta duración, de tal manera que no se conviertan en crónicos o se prolonguen mucho tiempo en la vida del joven.

En otras palabras: que esas conductas de abuso de sustancias y desbarajuste nocturno no interfieran de una manera preponderante en inclusión social, estudiantil y laboral de nuestros jóvenes en estos años especialmente fértiles de la vida, ya que luego puede resultar muy difícil recuperar el tiempo perdido —además del daño puntual que hayan hecho estas sustancias en el organismo del usuario.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Setmana de Cinema Espiritual

Divendres 11 del propassat mes de desembre a les 19 h al teatre de l'Acadèmia Mariana vam fer la presentació de la Primera Setmana de Cinema Espiritual de Lleida, organitzat per la Delegació de Joves del Bisbat de Lleida, i adreçat als joves estudiants de les nostres terres.

L'acte va comptar amb la presència del Sr. Bisbe de Lleida, i del crític de cinema local José Carlos Miranda, qui va fer una breu crítica de cada una de les pel·lícules que es projectaran durant tota la setmana. A més a més, el director de la Setmana de Cinema Espiritual, Mn. Peio Sánchez va fer un recorregut per la presència de la figura de Jesús en el cinema.

El dimecres 16 de desembre a les 22 hores i a l'auditori del CaixaForum Lleida, vam poder gaudir d'una sessió oberta al públic en general de la pel·lícula *Gran Torino*, amb una breu presentació a càrrec de Mn. Ramon Prat.

Albert Vidal Tardà

«No hay paz sin respeto a la creación»

Interesante Mensaje de Benedicto XVI para la celebración de la XLIII Jornada Mundial de la Paz (1 de enero de 2010), sobre el tema: «Si quieres promover la paz, protege la creación.»

El mensaje de este año está dedicado a la cuestión del medio ambiente, y el propio Benedicto XVI explica que el motivo de haber elegido este tema es que la salvaguarda del medio ambiente «se ha hecho hoy esencial para la convivencia pacífica de la humanidad».

Entre las muchas amenazas contra la paz, «no son menos preocupantes los peligros causados por el descuido, e incluso por el abuso que se hace de la tierra y de los bienes naturales que Dios nos ha dado», afirma el Papa. Recuerda que ya en 1990, su predecesor Juan Pablo II habló de «crisis ecológica», haciendo notar «la urgente necesidad moral de una nueva solidaridad».

«Este llamamiento se hace hoy todavía más apremiante ante las crecientes manifestaciones de una crisis, que sería irresponsable no tomar en seria consideración», subraya el Papa. Entre ellas cita el cambio climático, la desertificación, el deterioro y la pérdida de productividad de amplias zonas agrícolas, la contaminación de los ríos y de las capas acuíferas, la pérdida de la biodiversidad, el aumento de sucesos naturales extremos, la deforestación de las áreas ecuatoriales y tropicales.

También se refiere a los conflictos causados por el acceso a los recursos, así como al «creciente fenómeno de los llamados “profugos ambientales”, personas que deben abandonar el ambiente en que viven —y con frecuencia también sus bienes— a causa de su deterioro». «Todas éstas son cuestiones que tienen una repercusión profunda en el ejercicio de los derechos humanos como, por ejemplo, el derecho a la vida, a la alimentación, a la salud y al desarrollo», afirma.

Deber moral

El cuidado del medio ambiente supone un deber de carácter ético hacia los pobres, que son quienes sufren mayormente las consecuencias de la degradación del medio ambiente, y las futuras generaciones.

«No se puede valorar la crisis ecológica separándola de las cuestiones ligadas a ella, ya que está estrechamente vinculada al concepto mismo de desarrollo y a la visión del hombre y su relación con sus semejantes y la creación», afirma el Papa. Es necesario, por tanto, «hacer una revisión profunda y con visión de futuro del modelo de desarrollo, reflexionando además sobre el sentido de la economía y su finalidad, para corregir sus disfunciones y distorsiones».

«Lo exige el estado de salud ecológica del planeta; lo requiere también, y sobre todo, la crisis cultural y moral del hombre, cuyos síntomas son patentes desde hace tiempo en todas las partes del mundo». La raíz de la crisis es que «el ser humano se ha dejado dominar por el egoísmo, perdiendo el sentido del mandato de Dios, y en su relación con la creación se ha comportado como explotador, queriendo ejercer sobre ella un dominio absoluto».

«Cuando el hombre, en vez de desempeñar su papel de colaborador de Dios, lo suplanta, termina provocando la rebelión de la naturaleza, más bien tiranizada que gobernada por él», advierte.

Por un lado, existe una responsabilidad hacia los países más pobres, que «sufren crecientes dificultades a causa de la negligencia o el rechazo por parte de tantos a ejercer un gobierno responsable respecto al medio ambiente». Por otro, se corre el riesgo de hipotecar el futuro de las próximas generaciones, pues «el ritmo actual de explotación pone en serio peligro la disponibilidad de algunos recursos naturales, no sólo para la presente generación, sino sobre todo para las futuras».

«El deterioro ambiental es frecuentemente el resultado de la falta de proyectos políticos de altas miras o de la búsqueda de intereses económicos miopes, que se transforman lamentablemente en una seria amenaza para la creación». «Los costes que se derivan de la utilización de los recursos ambientales comunes no pueden dejarse a cargo de las generaciones futuras», subraya Benedicto XVI.

La crisis ecológica «muestra la urgencia de una solidaridad que se proyecte en el espacio y el tiempo. En efecto, entre las causas de la crisis ecológica actual, es importante reconocer la responsabilidad histórica de los países industrializados».

«No obstante, tampoco los países menos industrializados, particularmente aquellos emergentes, están eximidos de la propia responsabilidad respecto a la creación, porque el deber de adoptar gradualmente medidas y políticas ambientales eficaces incumbe a todos», afirma el Papa.

EL SETRILL

Discerniment

Saber discernir. Heus aquí quelcom d'important per a la vida humana i, naturalment, també per a la vida cristiana. Discernir, saber distingir. En el llenguatge cristià diem que quan ens deixem guiar per l'Esperit i les nostres intencions són sinceres, aprenem a distingir allò que ve de Déu i que hi condueix, allò que afavoreix l'adveniment del Regne, d'allò que no hi té res a veure, que és més aviat un obstacle.

D'això en fem sovint l'experiència. A tall d'exemple podem dir: quan un col·leccionista s'inte-

ressa molt pels objectes que col·lecciona i aspira a tenir-ne cada vegada més, coneixerà els trucs i sabrà distingir allò que té realment valor i que donarà auge a la seva col·lecció. Sabrà, doncs, discernir. Així passa també amb els creients que volen ésser seguidors de Jesús i del Regne de Déu: quan més és això veritat, més detectaran allò que hi duu i ho afavoreix d'allò que n'és un obstacle.

El discerniment és com tenir el cor despert i la mirada penetrant per descobrir en la realitat allò que és bo i just en el nostre comportament i

que duu a la Bondat i a l'Amor. En aquest sentit, el discerniment té un lligam particular amb «els signes del temps» que són signes prometedors de la presència de l'Esperit. Els cristians d'avui hem de vetllar per a que aquest discerniment es faci també en comunitat. En el nostre bisbat estem fent camí en aquesta direcció i ens n'alegrem de tot cor.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat del Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida